

Městský soud v Praze
pracoviště Praha 1, Hybernská 18, PSČ 111 21

Jednací číslo: 9 A 1/2011-70

Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 27
170 00 Praha 7

Věc:

Žalobce: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
- žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1.11.2010, zn.: SPR-2298/10-22

Ve shora uvedené věci Vám soud zasílá kopii žaloby a zároveň Vám podle § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), ukládá, abyste do dvou měsíců od doručení této výzvy předložili soudu v originále úplný spisový materiál, který se týká správního rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1.11.2010, zn.: SPR-2298/10-22, a to včetně dokladů o doručení rozhodnutí účastníkům řízení.

Spolu se spisovým materiálem zašlete soudu písemné vyjádření k žalobě, a to ve dvojitě vyhotovení (§ 74 odst. 1 s.ř.s.).

Shora uvedená věc byla podle rozvrhu práce přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 9 A. Složení tohoto senátu i senátů zástupčích je dáno rozvrhem práce, do kterého lze nahlédnout u zdejšího soudu.

Podle § 8 odst. 5 s.ř.s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znake. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

V případě, že nesouhlasíte s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, sdělte tuto skutečnost zdejšímu soudu ve lhůtě do dvou týdnů od doručení této výzvy. Pokud tak ve stanovené lhůtě neučiníte, bude se mít za to, že jste souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání udělil.

V Praze dne 4. dubna 2011

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petříková

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY
Karmelitská 7, 118 12 Praha 1 – Malá Strana

Městskému soudu v Praze
– úseku správnímu
Hybemská 18
111 21 Praha 1
(ID DS: snkabbm)

Č.j.: 34 109/2010-80
V Praze dne . prosince 2010

ŽALOBA

proti rozhodnutím a) Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. června 2010, zn. SPR-2298/10-15, a b) předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1. listopadu 2010, zn. SPR-2298/10-22

Žalobce: Česká republika – Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,
Karmelitská 7, 118 12 Praha 1 – Malá Strana, IČ: 00022985
(dále jen „Žalobce“)

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů,
Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
(dále jen „Žalovaný“)

Osoba zúčastněná na řízení: Ústav pro informace ve vzdělávání, příspěvková organizace,
Senovážné náměstí 26, 110 06 Praha 1, IČ 61384020

I.

1. Žalobce napadá

- a) rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. června 2010, zn. SPR-2298/10-15 (dále též jen „Rozhodnutí v I. stupni“), doručeno: 30. června 2010 a
- b) rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, ze dne 1. listopadu 2010, zn. SPR-2298/10-22, o rozkladu proti rozhodnutí v I. stupni (dále též jen „Rozhodnutí o rozkladu“), doručeno 2. listopadu 2010.

II.

- 2. Vzhledem k tomu, že **Ústav pro informace ve vzdělávání, příspěvková organizace, Senovážné náměstí 26, 110 06 Praha 1, IČ 61384020, je organizací, zřízenou Ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy a sdružující osobní údaje** [§ 28 odst. 5 in principio zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů], **jichž se správní řízení týkalo**, má Žalobce za danou povinnost označit zmíněnou příspěvkovou organizaci jako osobu zúčastněnou na řízení (§ 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

III.

- 3. Žalobce napadá obě označená rozhodnutí v **plném rozsahu**.

IV.

- 4. Před vlastními žalobními body považuje Žalobce za účelné podat přehled vývoje a souvislostí věci.
- 5. **Správní řízení, vedené proti Žalobci pro podezření ze spáchání správního deliktu podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, souvisí s předchozí kontrolou provedenou u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, Ústavu pro informace ve vzdělávání. Vzdor odlišnosti obou procesů nelze ztráct ze zřetele jejich souvislost věcnou.** Předně, kontrolní zjištění byla podkladem pro rozhodnutí v řízení vedeném pro podezření ze spáchání správního deliktu. Přesto, že jak při kontrole, tak při pozdějším stíhání pro správní delikt posuzoval správní orgán jednání kontrolovaného, resp. účastníka řízení samostatně, v jeho posouzení se podle názoru Žalobce projevují shodné nebo obdobné nesprávné interpretační postupy v otázkách skutkových i právních. Obojí vedlo podle Žalobce k nezákonnosti kontrolních zjištění a nyní i k nezákonnosti rozhodnutí v řízení vedeném pro podezření ze spáchání správního deliktu na úseku ochrany osobních údajů.

6. **Ke kontrole:** Úřad pro ochranu osobních údajů provedl kontrolu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Ústavu pro informace ve vzdělávání, v době 5. února až 30. listopadu 2009. Kontrolní zjištění jsou obsahem kontrolního protokolu ze dne 3. prosince 2009, č.j. INSP1-0690/09-21/BYT; kontrolovaný převzal protokol dne 7. prosince 2009.

Kontrolovaný včas a řádně sdělil kontrolujícímu dopisem státní tajemnice – I. náměstkyně ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 5. ledna 2010, č.j. 13 798/2009-80, námitky proti obsahu kontrolního protokolu.

O námitkách předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů rozhodl podle § 18 zákona č. 552/1991 Sb. dne 19. března 2010, pod č.j. INSP-1-0690/09-24, tak, že části námitek vyhověl, části nikoli.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů se kontrolovaný, jenž s vypořádáním námitek zásadně nesouhlasil, bránil, a to i s vědomím možných procesních úskalí, dvěma postupy:

- a) podáním **podnětu k přezkumu rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu**, a to k předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů:

Podnět byl podán dopisem ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. června 2010, č.j. 13 697/2010-80.

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů stručným přípisem ze dne 23. července 2010, zn. OPS-4768/10-2, podnět odmítl jako nepřipustný;

- b) podáním **správní žaloby proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu**:

Žaloba byla podána dne 19. května 2010, pod č.j. Žalobce 12 958/2010-80. Věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 134/2010. V žalobě se navrhuje zrušení ji napadeného rozhodnutí pro nezákonnost; před tím však vydání předběžného opatření spočívajícího v přiznání odkladného účinku žalobě, pokud jde o část kontrolního protokolu, v níž byla uložena nápravná opatření spočívající v anonymizaci sporných osobních údajů.

Ve věci nebylo rozhodnuto. Soud však usnesením ze dne 18. října 2010, č.j. 5 A 134/2010-50 vyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v části, v níž směřuje proti té části rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. března 2010, č.j. INSP-1-0690/09-24, která navazuje na část kontrolního protokolu ze dne 3. prosince 2009, zn. INSP1-0690/09-21, stanovující nápravná opatření.

7. **Ke správnímu řízení vedenému pro podezření ze spáchání správních deliktů na úseku ochrany osobních údajů:** Oznámením ze dne 8. dubna 2010, zn. SPR-2298/10-3, bylo Žalovaným zahájeno proti Žalobci správní řízení pro podezření ze spáchání správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 101/2000 Sb. Právními ustanoveními označených správních deliktů se měl Žalobce podle oznámení dopustit tím, že jako správce osobních údajů žáků a studentů ve smyslu § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 561/2004

Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělání (školský zákon), v rámci činnosti jím zřízeného Ústavu pro informace ve vzdělávání při sdružování osobních údajů žáků a studentů pro statistické účely podle § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb. zpracovával tyto osobní údaje za účelem vytvořit časovou řadu vypovídající o studijním životě subjektů údajů, uchovával tyto osobní údaje po dobu delší, než je doba nezbytná ke statistickému účelu jejich zpracování, tj. maximálně jeden rok, a dále zpracovával citlivé údaje žáků a studentů bez zákonného podkladu, když zpracovával osobní údaje podle ustanovení § 28 odst. 2 písm. f) a odst. 3 písm. d) zákona č. 561/2004 Sb. v neanonymizované podobě. Tim měl Žalobce porušit povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. e), f) a § 9 zákona č. 101/2000 Sb. Přes Žalobcovy námitky, uplatněné ve dvou vyjádřeních k podkladům pro vydání rozhodnutí (vyjádření ze dne 18. května 2010, č.j. 9 255/2010-80, a ze dne 28. června 2010, č.j. 15 505/2010-80 – na obě vyjádření se v plném rozsahu odkazuje i pro účely soudního řízení správního), mu byla Rozhodnutím v I. stupni uložena pokuta ve výši 800.000 Kč za údajné spáchání správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. e), d) a e) zákona č. 101/2000 Sb. a náhrada nákladů řízení v paušální výši 1.000 Kč. Uvedeným rozhodnutím nebylo vyhověno ani alternativnímu návrhu Žalobce, aby Žalovaný, pokud rovnou neuzná Žalobcovy námitky, s ohledem na neukončené soudní řízení ve věci kontroly (ut supra, sub 7) přerušil řízení vedené pro podezření ze spáchání správního deliktu; to je na procesu kontroly sice pojmově nezávislé, leč věcná souvislost je zcela evidentní.

Proti Rozhodnutí v I. stupni podal Žalobce řádně a včas rozklad (podáním ze dne 15. července 2010, pod č.j. 17 945/2010-80), kde podrobně argumentoval

- a) k údajnému porušení § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. (bod I rozkladu).
- b) k pojetí tzv. časových řad Žalovaným (bod II rozkladu).
- c) k aplikaci požadavku předvídatelnosti právních norem a argumentu ad absurdum Žalovaným a k odmítnutí teleologického výkladu (bod III rozkladu).
- d) k posouzení závažnosti deliktu Úřadem pro ochranu osobních údajů z hlediska trvání a rozsahu (bod IV rozkladu).
- e) ke lhůtám pro zánik odpovědnosti za správní delikt (bod V rozkladu);

přítom napadl Rozhodnutí v I. stupni v celém rozsahu, vytýkáje mu rozpor s právními předpisy, nesprávnost i vady řízení způsobilé ovlivnit rozhodnutí. Rozhodnutí o rozkladu, datované až 1. listopadu 2010, je zamítavé; v odůvodnění se odmítají všechny argumenty Žalobce, přičemž posouzení je namnoze jen povrchní, resp. vedené zjevnou snahou obhájit Rozhodnutí v I. stupni bez ohledu na váhu námitek proti němu.

Proti Rozhodnutí o rozkladu se Žalobce brání nynější správní žalobou; současně uváží podání podnětu k provedení přezkumného řízení předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

V.

8. Žalobce má za to, že **Rozhodnutí o rozkladu i Rozhodnutí v I. stupni jsou nezákonná; nadto, vzhledem ke zřejmě nedostatečné vazbě jejich odůvodnění na argumentaci Žalobce, je tento má za nepřezkoumatelná.** Současně Žalobce spatřuje v postupu Žalovaného porušení principu nestrannosti.

Žalobce se v další argumentaci soustřeďuje především na Rozhodnutí o rozkladu, které by mělo představovat celkové vypořádání sporné argumentace v celém průběhu spojitého správního řízení; pouze pro úplnost poznamenává, že uvedené nic nemění na současném napadení Rozhodnutí v I. stupni.

9. **K charakteru údajů zpracovávaných pro statistické účely prostřednictvím Ústavu pro informace ve vzdělávání, k podstatě sporu a ke kompetenci Úřadu pro ochranu osobních údajů k výkladu ustanovení předpisů školského práva (str. 6-7/11 Rozhodnutí o rozkladu):** Nebylo nutné, aby se Žalovaný zabýval otázkou, zda Žalobce zpracovává osobní údaje, když Žalobce tuto skutečnost spornou nikdy nečinil (např. v rozkladu uvedl, že údaje nejsou překódováním důsledně anonymizovány, ale že možnost jejich rozkrytí je spíše jen teoretická). Podstata námitek Žalobce byla jiná, totiž že **Žalobce není vázán povinností anonymizovat individuální údaje do 1 roku od jejich shromáždění, neboť legitimní a legální účel jejich zpracování je dlouhodobějšího charakteru. Konkretizace tohoto tvrzení je Žalovanému známa; ten na ni však nereaguje a namísto toho pouze opakuje závěr, že neshledal zákonný podklad pro zpracovávání osobních údajů po dobu delší než jednoho roku.**

Ke konstatování Žalovaného, že „je nepochybně plně kompetentní“ k výkladu právních předpisů, včetně zákona č. 561/2004 Sb., **Žalobce zdůrazňuje, že netvrdil nedostatek pravomoci a příslušnosti Žalovaného, a to ani v hodnocení skutkových a právních otázek, nýbrž nedostatek odborných znalostí Žalovaného, resp. neochotu si tyto znalosti opatřit a aplikovat je, neboť bez toho nelze provádět skutkové ani právní hodnocení.** Žalovaný, jež by přímá konfrontace s námitkou nedostatku odborné způsobilosti zřejmě přivedla do argumentační nouze (nebyl by schopen vysvětlit, proč Žalobci musí stačit maximálně jednoroční doba zpracování osobních údajů, když pro delší dobu Žalobce předložil přesvědčivé argumenty – Žalovaný na ně odpovídá pouze mechanickým opakováním závěru o maximálně jednoroční době, popř. se dokonce uchyluje k nepravdivým tvrzením, že sám Žalobce připustil, že zpracování údajů po delší dobu nepotřebuje), si tuto námitku upravuje do podoby, v níž je její vypořádání snadnější (v níž si v zásadě vystačí s poukazem na založení pravomoci a příslušnosti ke správnímu trestání na úseku ochrany osobních údajů zákonem č. 101/2000 Sb. – tak primitivní však Žalobcova námitka není).

10. **K vypořádání argumentu Žalobce, že nemá v úmyslu sledovat vzdělávací dráhu jednotlivce:** Způsob vypořádání, obsažený v Rozhodnutí o rozkladu (str. 7/11) je podle Žalobce založen na evidentně účelové dezinterpretaci jeho rozkladové (popř. i dřívější) argumentace.

Pokud se v Rozhodnutí o rozkladu uvádí k námitce Žalobce, že nemá v úmyslu sledovat vzdělávací dráhu jednotlivce, že

- a) absence takového úmyslu není znakem skutkové podstaty šetřeného správního deliktu a že podstatné je, že předmětné údaje umožňují rozkrytí identity jednotlivého účastníka vzdělávání, odvádí se tak pozornost od stěžejního argumentu Žalobce, tj. od prezenze zákonného podkladu pro shromažďování těchto údajů: argument, že Žalobce nemá úmysl sledovat vzdělávací dráhu jednotlivce, je kladen jen jako vedlejší, což je ovšem od počátku zřejmé;
- b) „samo tvrzení účastníka řízení, že individuální dráhu žáků a studentů sledovat nepotřebuje, vede jednoznačně k závěru, že zde není naplněn požadavek nezbytnosti, jakožto základního principu ochrany osobních údajů pozitivně vyjádřený v rámci zákona č. 101/2000 Sb.“ potom jde o zcela účelové smísení sledování vzdělávací dráhy jednotlivce per se, na němž Žalobce vskutku nemá žádný zájem, a kontrolu, zda se určitá data váží k jedné a téže osobě, pro účel dodržení reprezentativnosti údajů o vývoji vzdělávací soustavy, na čemž naopak Žalobce při plnění zákonem svěřených úkolů zájem mít musí. Citovaný závěr Žalovaného je tak vyústěním záměny hlavního a vedlejšího argumentu, jak je popsána sub a).

Uvedené dezinterpretace pak Žalovanému umožnily opětovně prezentovat závěr, že sdružování osobních údajů po dobu delší jednoho roku je zcela nepotřebné. **Kc zvýraznění tohoto závěru pak Žalovaný použil vágní argument „požadavkem nezbytnosti, jakožto základním principem ochrany osobních údajů pozitivně vyjádřeným v rámci zákona“.** Snaha o takový způsob završení nekorektní argumentace se však zřejmě obrací proti Žalovanému, neboť z pozadí zákona vyvelečený princip nezbytnosti – již ze svého označení – váže na předechozí korektní věcné posouzení, zda je taková nezbytnost dána; toto posouzení je však redukováno na výše zmíněné dezinterpretace, tedy absentuje a Žalovaný se k jeho absenci odmítá vyjádřit.

11. **K vypořádání námítky proti Žalovaným dovozovanému jednomu roku jako nejdelší možné době uchovávání osobních údajů pro statistické účely, včetně námítky proti interpretaci „definice obsažené v zákoně č. 85/1995 Sb.“ (str. 7-8/11 Rozhodnutí o rozkladu, Žalovaný zde opakuje chybu v čísle zákona o státní statistické službě, na kterou již upozornil Žalobce v rozkladu proti Rozhodnutí v prvním stupni):** Žalobce nečiní předmětem sporu, že předpisy školského práva blíže neupravují lhůtu nejdelšího možného zpracovávání osobních údajů pro statistické účely a pro plnění jiných povinností podle zákona č. 561/2004 Sb. ani že není-li taková lhůta blíže stanovena, je ji třeba minimalizovat (obecně řečeno) v souladu s požadavkem nezbytnosti. **Ohrazuje se však proti čiré spekulaci Žalovaného, že nezbytná doba nepřesáhne jeden rok (tedy interval do dalšího získání osobních údajů).**

Žalobce zdůrazňuje, že Žalovaný neprokázal, že jím prosazovaná maximální doba zpracovávání osobních údajů je zcela postačující, ačkoli jednoznačné prokázání této hypotézy je nezbytnou podmínkou správního rozhodnutí. Naopak Žalobce několikrát poukazoval na nepodloženost dovození takové maximální doby, Žalovaný však na jeho argumentaci nereagoval, resp. reagoval pouze vyhýbavě a zejména vágně.

Takový postup při výkonu pravomoci správního trestání (završený ještě prohlášením, že konečně posouzení náleží správnímu orgánu) pokládá Žalobce za zcela nepřijatelný.

12. Ztotožnění se Žalovaného s napadeným „odkazem na definice obsažené v zákoně č. 85/1995 Sb.“ (str. 8/11 Rozhodnutí o rozkladu) je podle názoru Žalobce argumentováno zcela nesmyslně, a to ze dvou důvodů:

- a) Žalovaný staví na zcela nepodloženém závěru, že je Žalobce „výslovně odkázán na využití statistických (tj. per definitorem anonymních údajů)“; kromě nepodloženosti tohoto závěru nutno zdůraznit, že „výslovný odkaz“ není dále konkretizován (patrně proto, že by vedl do prázdna, neboť právní ustanovení neodkazuje Žalobce jen na využívání anonymních údajů).
- b) Žalovaný ve skutečnosti nereaguje na rozkladovou námitku Žalobce vymezením statistického účelu podle § 2 písm. f) zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, že statistickému účelu ve smyslu uvedeného ustanovení nutno podřadit také uchovávání individuálních údajů pro účely pozdějšího statistického zpracování. Zde potom vzniká klíčová otázka maximální doby jejich uchování, kterou Žalovaný v této souvislosti neřeší.

Nesmyslnost ztotožnění se Žalovaného s napadeným „odkazem na definice obsažené v zákoně č. 85/1995 Sb.“ má být zřejmě kompenzována nepodloženými nepřímými obviněními (ze snahy o výklad umožňující časově neomezený přístup k osobním údajům) a náhlým vyostřením argumentace Žalovaného (který námitku Žalobce označuje za „zelela účelovou“). V důsledku uvedeného podle názoru Žalobce Rozhodnutí o rozkladu zcela postrádá vypořádání námitek k odkazu na citovaný zákon.

Žalobce pak odhlíží od chybné citace zákona (správně se má na mysli zákon č. 89/1995 Sb.).

13. K vypořádání námítka proti Žalovaným konstatované nezpůsobilosti odkazu na plnění jiných povinností podle zákona č. 561/2004 Sb. ve smyslu jeho § 28 odst. 5 (strana 8/11 Rozhodnutí o rozkladu): Za hlavní argument vypořádání Žalovaný vydává, že odkaz na jiné povinnosti ve smyslu citovaného ustanovení je podložen jen tímto ustanovením, tedy blanketním odkazem, což naprosto neodpovídá argumentaci Žalobce.

Tvrzení „ostatně ani účastník řízení neodkazuje na žádná konkrétní zákonná ustanovení, z nichž by mu vyplývaly povinnosti, které by nemohl realizovat jinak, než zpracováním osobních údajů tak, jak jej provádí pomocí Databáze“, nutno odmítnout ve dvou ohledech:

- a) Je nepravdivé, neboť Žalobce několikrát uváděl konkrétní právní ustanovení, z nichž mu plynou další povinnosti; příkladmo je vyjmenoval v námitkách před vydáním Rozhodnutí v I. stupni, na něž plně odkazuje a s tímto odkazem též napadá závadější poučení o nedostatečnosti blanketního odkazu v § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., jímž Žalovaný vyvolává nepravdivý dojem, že Žalobce se na blanketní odkaz odvolává bez dalšího.

- b) **Je nepřipadné**, neboť již sama skutečnost, že Žalovaný uvažuje o tom, že by Žalobce měl uvádět právní ustanovení na podporu jeho praxe, neodpovídá uvalení důkazního břemene ohledně spáchání deliktu na správní orgán vedoucí řízení. Přestože tak Žalobce učinil, je nutno zdůraznit, že **zjišťování a posuzování právních ustanovení bylo věcí Žalovaného, který jako správní orgán vedl řízení a který v tomto řízení měl prokázat znalost práva; Žalovaný by naopak neměl žádným způsobem vytvářet dojem, jako by tuto znalost musel správnímu orgánu zprostředkovat účastník řízení.**

Žalobce se dále ohrazuje proti úsečnému závěru, že „konečné posouzení toho, zda jsou pro plnění takové povinnosti nezbytné osobní údaje, či nikoli, přísluší Úřadu (pro ochranu osobních údajů), ne správci osobních údajů (v tomto případě účastníku řízení)“. Absolutně vyznívající konstatování konečnosti stanoviska správního orgánu přehlíží pravomoc soudu ve správním soudnictví a jako takové se jeví přinejmenším jako nevhodné.

14. **K vypořádání námitky nehospodárnosti požadavku Žalovaného na vytváření enormního množství statistických výstupů** (strana 8/11 Rozhodnutí o rozkladu): Žalobce na této námitce setrvává s poukazem na **zřejmou extrémní náročnost, ba nesplnitelnost postupu spočívajícího ve vytváření anonymních výstupů ve všech kombinacích, jejichž užití by v budoucnu mohlo přicházet v úvahu; odlišná představa Žalovaného zcela postrádá praktický rozměr a je dalším dokladem toho, že Žalovaný nemá potřebné odborné znalosti pro posouzení věci a neprokazuje ani schopnost si tyto znalosti v potřebném rozsahu a hloubce osvojit.** Pokud se týče dalšího vypořádání této námitky, nutno konstatovat, že se Žalovaný pouze omezuje na Žalobcem již výše odmítnutou domněnku, podle níž při pravidelné roční anonymizaci shromažďovaných osobních údajů může Žalobce získat všechny výstupy potřebné k plnění svých úkolů na úseku státní správy školství.

Žalobce si současně dovoluje poukázat na **věrohodný předpoklad, že Žalovaný pro případ pochybení ve výkladu práva kalkuluje s reálným rozložením rizika, které působí výrazně v neprospěch Žalobce.** Žalobci reálně hrozí, že nebude schopen dále plnit úkoly v oblasti analýzy a koncepce vzdělávací soustavy; naopak Žalovaný nečelí srovnatelnému riziku, není proto motivován k tomu, aby si opatřil dostatečné odborné znalosti a od nich odvíjel skutkové a právní posouzení okolností, z nichž pojal podezření na spáchání správního deliktu.

15. **K vypořádání námitky zahrnutí uchovávání osobních údajů pod statistické účely** (str. 9/11 Rozhodnutí o rozkladu): **Námitka je vypořádána vágně.** Podle názoru Žalobce je uchovávání osobních údajů podřaditelné statistickým účelům; uchovávána pro statistický účel mohou být jak data již anonymizovaná, tak i individuální. Potom je nutno uvažovat o zvláštním zákonném zmocnění k uchovávání individuálních dat, které Žalovaný odmítá, používá k tomu dle názoru Žalobce nedostatečné, popř. chybné argumentace. Vágní vypořádání námitky je vedeno tak, aby tuto argumentaci u vědomí jejích vad příliš nezduřaňovalo.

16. K vypořádání námitky Žalobce, podle níž se Úřad pro ochranu osobních údajů nezabýval tím, „v kolika případech a za jakých podmínek došlo k propojení údajů žáku s informacemi o zdravotním postižení“ (str. 9/11 Rozhodnutí o rozkladu): Žalovanému nutno vytknout, že

- a) nereaguje na rozkladovou námitku, že tvrzení v Rozhodnutí v I. stupni, podle něhož měl Žalobce „zpracovávat citlivé údaje přinejmenším 72 854 žáků základních škol a dalších dětí a studentů bez zákonného podkladu nebo jejich souhlasu“ (str. 1), není dostatečně odůvodněno, když se zakládá jen na úvaze, že soubor obsahující údaje o zdravotním postižení „lze při znalosti souboru prvního velmi snadno vztáhnout ke konkrétní osobě“;
- b) upouští od konstatování „snadné propojitelnosti“, když hovoří o „možnosti propojení“ (str. 9/11 Rozhodnutí o rozkladu), aniž z toho však vyvozuje pro Žalobce příznivější závěry; dokonce setrvává na posouzení této okolnosti jako přitěžující;
- c) vůbec nebere v potaz kvalifikované zabezpečení osobních údajů (včetně citlivých údajů) proti zneužití jako významnou polehčující okolnost.

Vytýkaný postup vede skrze nepodložené závěry k poškození Žalobce, neboť míra obtížnosti, s jakou lze zjistit jednotlivé fyzické osoby není sice znakem skutkové podstaty deliktu, je však významná pro posouzení jeho závažnosti.

17. K vypořádání námitky, že pasivní povinnost subjektů údajů strpět zásah do soukromí je právními předpisy [zákonem č. 561/2004 Sb., vyhláškou č. 364/2005 Sb., o vedení dokumentace škol a školských zařízení a školní matriky a o předávání údajů z dokumentace škol a školských zařízení a ze školní matriky (vyhláška o dokumentaci škol a školských zařízení)] konkretizována dostatečně (str. 9-10/11 Rozhodnutí o rozkladu): Žalovaný toto vypořádání omezil na odkaz na „požadavky Úmluvy a Listiny“ a zcela obecné líčení praxe Úřadu pro ochranu osobních údajů ve vztahu k prováděcím právním předpisům dotýkajícím se ochrany osobních údajů; naopak se vůbec nezabýval Žalobcem odkazovanou vyhláškou č. 364/2005 Sb., tedy nezabýval se obsahem předpisu, jenž na danou věc nepochybně dopadá.

18. K argumentaci správního orgánu ad absurdum: Žalobce považuje způsob vypořádání své námitky o chybnosti argumentace ad absurdum v Rozhodnutí v I. stupni, pokud se týče právního základu pro sdružování osobních údajů, za klamavý, když je toto vypořádání v Rozhodnutí o rozkladu označeno jako zřejmá „nadsázka“, a dokonce jako prostředek k „přiblížení či dokreslení úvah správního orgánu“.

Žalobce trvá na tom, že obecně není žádného důvodu, aby správní orgán užíval v odůvodnění svých rozhodnutí nadsázek: správní orgán má své rozhodnutí podložit adekvátními důvody, resp. je nepřipustné, aby jejich nedostatek kompenzoval „nadsázkami“, v jejichž důsledku staví účastníka řízení do skutkové a právní pozice, v níž ten zřejmě není (v daném případě Žalobce nebyl v pozici toho, komu vůbec není svěřeno oprávnění shromažďovat osobní údaje). Zvláště nevhodný je takový postup při správním trestání. (Mimoto si Žalobce dovoluje poznamenat, že vzhledem k jeho postavení

ústředního orgánu státní správy, vybaveného – jak je zcela obvyklé a jak musel předpokládat i Žalovaný – odborným legislativně-právním útvarem, snad není zapotřebí, aby jemu adresovaná rozhodnutí byla ve svém odůvodnění pro snazší pochopení „dokreslována“ uváděním jednoduchých, a nadto ještě jen zdánlivých příměrů.)

Z nastíněného vypořádání rozkladové námitky proti užití argumentu ad absurdum a ze zřejmého zlehčování způsobu jejího vypořádání Žalobce dovozuje, že „**použití nadsázky**“ sleduje jako svůj prvotní účel dodat argumentaci správního orgánu na váze a naopak zlehčit argumentaci Žalobce.

19. K vadám řízení: Vady řízení spatřuje Žalobce

a) v **délce trvání řízení o rozkladu 4 měsíce**. Na základě § 152 odst. 4, § 93 odst. 1 a § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, bylo lze počítat, a to ještě při toleranci případného náhledu Žalovaného na řešení rozkladu jako na zvláště složitý případ, s 60 dny. Lhůta 30 dnů k devoluci (§ 84 odst. 1 správního řádu) se podle judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o rozkladu neuplatní, neboť rozklad pojmově postrádá devolutivní účinek a k posunu na vyšší instanci dochází jen v rámci organizační struktury jednoho a téhož správního orgánu. Nutno poukázat i na skutečnost, zjevnou z výpisu z jednání rozkladové komise Úřadu pro ochranu osobních údajů (zn. SPR-2298/10-21), že od jednání rozkladové komise do podpisu Rozhodnutí o rozkladu uplynulo 1,5 měsíce. Úřad pro ochranu osobních údajů neprojevil žádnou vlastní iniciativu informovat účastníka o původu průtahů v řízení. **Jako kuriózní se potom jeví, že průtahy v řízení ve II. stupni způsobil tentýž úřad, který v Rozhodnutí v I. stupni zamítl návrh Žalobce na přerušení řízení s odůvodněním, že výchovná funkce sankce předpokládá její bezprostřední dopad:**

b) v **absenci odůvodněného stanoviska rozkladové komise**. Ve spise správního řízení je založen pouze stručný Výpis z jednání rozkladové komise předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů dne 16. září 2010, zn. OPS-0130/10-29, kde se uvádí složení komise a návrh na rozhodnutí. Žalobce má za to, že **návrhem na rozhodnutí podle § 152 odst. 3 správního řádu, je třeba rozumět výhradně odůvodněný návrh**. To s ohledem na funkci rozkladové komise jako garanta nestrannosti rozhodnutí o rozkladu. **Vzhledem k této funkci rozkladové komise je odůvodnění jejího návrhu důležité z hlediska pozdějšího správního, ale zejména soudního přezkumu.**

20. K porušení principu nestrannosti: Žalobce se v průběhu kontroly i řízení vedeného pro podezření ze spáchání správního deliktu utvrzuje v přesvědčení, že vůči němu nebylo a není postupováno nestranně. To zejména s ohledem na častý prvek příliš obecného, popř. i chybného vypořádání námitek Žalobce; některé námitky Žalobce byly dle jeho názoru dokonce záměrně dezinterpretovány.

Rozhodnutí o rozkladu pak Žalobce zvláště vytýká jeho ryze apologetický ráz, resp. zřejmou absenci zájmu na objektivním přezkoumání Žalobcovy věci.

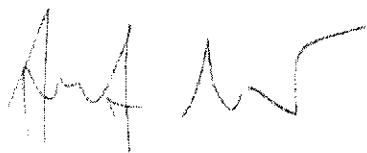
21. **K posuzování přitěžujících a polehčujících okolností u zpracovávání citlivých údajů:** Žalobce poukazuje na nevyváženost, s jakou Žalovaný hodnotí jako přitěžující okolnost počet účastníků vzdělávání, jenž byl podle něho neoprávněným zpracováváním citlivých údajů dotčen, přičemž tento počet dostatečně nedoložil, a naopak vůbec nepřihlíží k vysokému stupni zabezpečení osobních (včetně citlivých) údajů, v němž by měl, pokud již dovozuje spáchání správního deliktu, spatřovat významnou polehčující okolnost. Tato nevyváženost pak působí další deformaci odsuzujícího rozhodnutí s následkem poškození Žalobce.
22. **K námitce zásahu kompetencí Žalobce:** Žalobce pokládá vypořádání námítky, opět ve svůj neprospěch, za silně zjednodušené. Povšechné vypořádání je způsobilé vyvolat nesprávný dojem, že Žalobce dovozuje zásah do své kompetence již ze samotného sankcionování. Žalobce tak ovšem dovozuje z **nezákonnosti** sankcionování, kterýžto klíčový moment námítky není Žalovaným dostatečně reflektován.

VI.

23. Vzhledem k uvedenému má Žalobce obě napadená rozhodnutí za **nezákonná, založená na chybném hodnocení skutkovém i právním, zejména na nepřiměřených zjednodušeních a nepodložených spekulacích, a na nikoli nestranném posouzení věci správním orgánem. Žalobce současně poukazuje na vady správního řízení ve II. stupni.**
24. Vzhledem k uvedenému Žalobce navrhuje, **aby soud obě napadená rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, event. věc vrátil Úřadu pro ochranu osobních údajů k dalšímu řízení.** Pro druhou eventualitu návrhu se současně navrhuje, aby soud v rámci závazného právního názoru vymezil s přihlédnutím k odůvodnění této žaloby vady skutkového a právního posouzení, jakož i řízení, jichž se má Žalovaný napříště vyvarovat.

VII.

25. V souladu s § 71 odst. 2 soudního řádu správního se k žalobě připojují opisy napadených správních rozhodnutí.
26. Listinné důkazy, na něž Žalobce výše odkazuje, jsou součástí správního spisu řízení vedeného pro podezření ze spáchání správního deliktu, jenž bude soudu předán Žalovaným. Správní spis ve věci předcházející kontroly a přezkumu kontrolních závěrů soud patrně již k dispozici má.

Mgr. Josef Dobeš
ministr školství, mládeže a tělovýchovy

Košilka podání

Věc: 9A 1/2011-70,-1-6 - č.l. 1-11, 70 20/6

Věc podrobně:

Odesílatel: MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, SPÁLENÁ 2, 11216 Praha 2

Značka odesílatele: 9A 1/2011-70,-1-6

Datum podání: 22.04.2011

mezi Kucerové
(2)

0
N. J. J. J.
28.4.